



‘Εκείνη τή στιγμή ή Μάρτζορο
Λιποθύμισε...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ROY VICKERS

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ

Την εποχή που ό συμβολαιογράφος Χένρυ Ντόου σκότωσε την πελάτισσά του μίς Ουόλκινσον, ήταν δήμαρχος στο Σουόλσομπαθ, μιά πόλη στη στόμιο του ποταμού Μκλάιντ. ‘Ο Ντόου είχε λάβει όλα τά μέτρα του για να μη τόν ήπομιασθούν. ‘Αν δέν τόχαινε εκείνη ή φοβερή βροχή, κανείς δέν θα ήξερε ότι αυτός ήταν ό δολοφόνος. ‘Αλλά, για να καταλάβετε, πρέπει να γυρίσουμε άρκετά χρόνια πίσω.

‘Όταν πέθανε ό γέρο Ντόου, ό συμβολαιογράφος, άφησε στο γιό του μιά στρωμένη δουλειά με καλή πελατεία. ‘Εκτός από τό γραφείο του στο Σουόλσομπαθ, ό Χένρυ Ντόου είχε κι άλλο γραφείο στο Κάιουουμπαθ, ένα έμπορικό κέντρο, σε έννια χιλιόμετρα απόστασι από τό Σουόλσομπαθ. Κάθε Παρασκευή, ήμέρα της λαϊκής αγοράς του τόπου, ό Χένρυ πήγαινε εκεί, στο γραφείο του, στις έπτά τό πρωί, και άπασχολείτο όλη τήν ήμέρα με τήν εκεί πελατεία του, χωρικούς ως έπτά τό πλείστον, οι όποιοι ερχόντουσαν από τά γειτονικά χωριά για να τόν συμβουλευθούν.

Συντά ό Ντόου έκανε χροή διατητού, δικαστού και άστυνόμου ακόμα. ‘Έτσι ό Ντόου κέρδιζε δύο χιλιάδες λίρες τό χρόνο, ζούσε άνετα και ήταν ένα από τά πιο σημανόντα πρόσωπα του τόπου. ‘Ηταν χήρος και ζούσε με τήν άδελφή του, ή όποία ήταν άνάτανδρη και λάτρεινε τόν μονάκριβο άδελφό της.

‘Η μίς Ουόλκινσον ήταν μιά παλιιά πελάτισσα του γραφείου. Ζούσε στο Μάντσεστερ. Χρόνια προητέρα είχε καταθέσει στο συμβολαιογραφείο του γέρο Ντόου μερικά χροώνια, άξιας δώδεκα χιλιάδων λίρων, τά όποια είχε κληρονομήσει από τόν πατέρα της. ‘Όταν πέθανε ό γέρο Ντόου δέν άπέσυε τά χροώνιαρά της από τό συμβολαιογραφείο. ‘Αλλά έτιςε κάποτε να Ήσπηση ή άξία αυτών τών χροώνων και να καταθέσθ τό μέρισμά τους. ‘Η καριόπτη γεροντοκόρη έσπευσε τότε σ’ ένα δικηγορικό γραφείο του Λονδίνου και έδωσε έντολή να σώσουν τήν περιουσία της από τά χροία του καταχραστού—όπως νόμιζε—Ντόου. Μετά δεκαέντε μέρες όμως άναγκάστηκε να γράψη ένα γράμμα στον Ντόου, στο όποιο του ζήτησε ταπεινά συγγνώμη γιατί τόν παραγνώρισε και προσέθετε ότι στο έξής ή έμπιστοσύνη της σ’ αυτόν θάταν άπεριόριστη.

‘Ός τότε ό Χένρυ δέν σκέφθηκε να καταχρασθή τά χροήματα τών πελατών του. ‘Αλλά ή συμπεριφορά της μίς Ουόλκινσον τόν έβαλε σέ σκέψεις. Σκέφθηκε πως ή γεροντοκόρη ούτε θα ζήτησε πειά—για καιρό

τουλάχιστον—λογοδοσία για τά χροώνιαρά της, και έτσι σιγά - σιγά, κάτοιο σχέδιο ώφηισε στο μυαλό του και τό έφημισε. Πούλησε τά χροώνια και με τά χρήματα που εισέπραξε άρχισε να κάνει έπιχειρήσεις. Στην άρχή όλα πήγαιναν καλά, αλλά τόν ‘Οκτώβριο του 1916 ό Χένρυ έχασε στο Χρηματιστήριο διακόνη τή χρηματική περιουσία του και τις δώδεκα χιλιάδες λίρες της μίς Ουόλκινσον. ‘Απόστο δέν άτελειόστηκε.

Τήν εποχή του μεγάλου πολέμου πολλές περιουσίες χάθηκαν και κερδήθηκαν πάλι. Θα έξασκοινοδοθεσ να πληρώνη ταπεινά τό μέρισμα στην πελάτισσά του και στο μεταξύ θα δημιουργηθεσ μιά νέα περιουσία.

Φαντάζεται όμως κανείς τήν άπελασία του Χένρυ, όταν μιά μέρα έλαβε ένα γράμμα της μίς Ουόλκινσον, στο όποιο του άνήγγειλε ότι θα πήγαινε μετά λίγες μέρες να τόν συναντήσ, γιατί ήθελε ν’ άποσύσθ τά χροήματά της.... ‘Η μιά κακή σκέψη γεννά τήν άλλη, κι’ έτσι ό Ντόου δέν άργησε να σχεδιάσθ τό έγκλημά του. ‘Ανήγγειλε στην άδελφή του τήν έπίσκεψη της γεροντοκόρης και της ειπε ότι έπαιθ ή μίς Ουόλκινσον ήταν παλιιά πελάτισσα του πατέρα του, έπρεπε να τήν φιλοξενήσουν στο σπίτι τους. ‘Η Μάρτζορο Ντόου φάνηκε πρόθυμη, όπως πάντοτε, να ελχριστήσ τόν άδελφό της κι’ έτσι ό Χένρυ έγραψε στην μίς Ουόλκινσον και της ειπε ότι τήν περιέμενε.

‘Εκείνες τις μέρες ό Ντόου είχε εκλεχθ δήμαρχος του Σουόλσομπαθ, και ή μίς Ουόλκινσον, κολακισμένη από τήν πρόσκληση του δημαρχου, δέχτηκε τή φιλοξενία του, αλλά ύποπτα μονάχη γιατί τήν έπαιμένη κιόλας θα έπρεπε να φήγη για τό Λονδίνο.

Τήν Πέμπτη, ή γεροντοκόρη έφθασε στο σπίτι του Ντόου. Τήν ώρα του γευματος έξήγγισε στον Χένρυ τό σκοπό της έπισκέφούς της.

— ‘Ο άδελφός μου, ειπε, έχει, όπως ξέρετε, έργοστάσιο μεταλλίων άλασμάτων Τελεντάις. ‘Ιλαβε τήν διαταγή να κατασκευάσει ώρισμένα είδη, χρήσιμα στο στρατό. Δέν ξέρω τί ώρωιδός, αλλά μου έγραψε ότι δεκα χροήματα μπορέσω να διαθέσω στην έπιχειρήσθ του, θα διαλασασθούν σε έξη μήνες μέσα. ‘Γ’ αυτό, μιστερ Ντόου, άποφάσισα να πουλήσω τά χροώνιαρά μου και να δωσω τά χροήματα στον άδελφό μου.

— Αμαρτία έπιχειρήσθ! ειπε ό Ντόου, ό όποιο ήξερε πόσο άσκατο θάταν να φέρη αντίρρησες.

Μετά τό γεύμα, ό Χένρυ πήγε περίπατο με τήν Μίς Ουόλκινσον. Κουβέντιζεσ και γελούσε και έκείνη γοιτημένη μαζί του. ‘Η γεροντοκόρη

ήταν μία ξεραγκιανή, υψηλή γυναίκα, φορούσε ένα ομοίον ταξιδιωτικό κοστούμι κι' ένα πυκνό δέλλο σεμάκι το πρόσωπό της. Μαζώ, πήγαν σ' ένα άμφοστάσιο κι' ο Χένου είπε να στείλουν ένα κλειστό άμάκι στην ένομη πολύ πρωί, γιατί ή κυρία θά έφτανε με το τραίνο τών έξη.

Τό απόγευμα, ενώ ή Μις Ουίλκινσον έπαυσε τό τσάι της με την αδελφή του, ο Χένου πήρε ένα φτυάρι κι πήγε σέ μιιά άκρη του κτηματός του. Έκει, κοντά σ' ένα δένδρο, ύπνηζε μιιά μεγάλη πλάκα από σκυτάλιθο, ή όποία χρησιμοποιείτο άλλοτε για πάρασμα πάνω από κάποιο χαντάκι και πού τώρα χρσάσανται έκει άχρηστεύμενη. Με τό ύψος του φτυαριού, ο Χένου άνασάρωσε την πλάκα και την έστησε όρθή, άπάνω στον κορμό του δένδρου. Κατόπιν άρχισε να σκάβει ένα βαθύ και στενωρό λάκκο. Κανείς δέν τον έβλεπε, γιατί τό μέρος ήταν έρημικό. Είχε βραδιάσει πιά, ήταν τελείως, άφησε έκει τό φτυάρι κι' ένα κουβά και έπέστρεψε στό σπίτι του.

Άμέσως μετά τό δείπνο ή Μις Ουίλκινσον άνέβηκε στό δωμάτιό της. Γούθρησε, φόρεσε τό νυχτικό της, άλλα προτού πλυθεί σέφθηκε να γράψει μερικά γράμματα. Έφορξέσ τεύχος όμοιός της τό πανοφόρι της κι ά κίθησε μπροστά στό τραπέζι...

Άλλα στό δωμάτιο τών έξόνων ύπνηζε ένα μικρό σάλονάκι και μετά τό δωμάτιο της Μάρτζερου. Η κάμαρα του Χένου χρσάσαν άπάντα. Τό διαμέρισμα της ύπηρεσίας βρισκόταν στον παραπάνω όροφο, κάτω από τό ύπνοτερο.

Όλοι είχαν κοιμηθί στό σπίτι, όταν λίγο πριν από τό μεσάνυχτα, ο Χένου πήγε στό δωμάτιο της Μις Ουίλκινσον. Έκείνη άνύστατη έξακολούδησε να γράψει, χωρίς ν' άντιληφθί ότι κάποιος είχε μπει στην κάμαρά της. Ούτε πρόφθασε ν' άμνησθί ή νά φωνάξει, γιατί ο Χένου, με μιιά ταχυνάτη κίνηση της τούλιξε τό κεφάλι μ' ένα σεντόνι. Τόσο άπότομος ήταν ή επίθεσή του, όστε καθώς της έσφαρξε τό κεφάλι, τή στραγγάλισε. Κατόπιν, άνοιξε την πόρτα του διαδρόμου, άνοηχράστως και βεβαίως πως κανείς δέν είχε άντιληφθί τίποτε. Έπέστρεψε τότε στό δωμάτιο, φορτώθηκε τό θύμα του και προσεπικά κατέβηκε στον κήπο. Έφορξέ τό πτώμα στον τάφο και σόρασε χώματα άπάνω. Όσα χόματα περίσσεψαν, τό κούβηλεσε με τον κουβά σέ λίγη άπόσταση και τό έφορξε σ' ένα σνόκι. Κατόπιν σέλασε τον τάφο με την βαριά πλάκα, πήρε τον κουβά και τό φτυάρι και γύρισε στό σπίτι. Ήταν τέσσερες τό πρωί. Πλύθηκε και πλάνησε στό κρεβάτι του. Μετά μιιά ώρα σπράθηκε και πήγε να πλυθεί ή άλλη μιιά ώρα στό κρεβάτι του όποιο θά έφτανε να είχε κοιμηθί ή Μις Ουίλκινσον. Σίς πέντε και τέταρτο, σπράθηκε και ντύθηκε με τά ρούχα του θύματός του. Μέσα στη μεγάλη πλεκτητή τζάνια της Μις Ουίλκινσον, πατοήθηκε τό δικό του κοστούμι. Πήρε τό γράμματά, τά όποία ήταν έτοιμα άπάνω στό τραπέζι για νά τά ταχυδρομήσει.

Κατόπιν φεύγοντας, άφησε στην τραπέζια μιιά σημείωση, στην όποια ειδοποιούσε την αδελφή του, ότι θά σπώδνε την πελάτισά του ως τό Κάλουσιματά.

Μόλις γύρισε στό δρόμο, τό άμάκι έφθασε, μπήκε σ' αυτό και πήγε στό σταθμό ως Μις Ουίλκινσον. Μέσα στό διαμέρισμα του σαγονιού θρόθηκε μόνος του, έτα με την ήσυχια του άλλαξε κιά φόρεσε τό δικό του κοστούμι. Μ' ένα ψαλίδι κομμώτισσε σέ λουρίδες τό φρόρεμα του θύματός και τις έφουρε, άλλες στις πλάτες του κι άλλες τούλιξε άπάνω του κάτω από τό παντάμιό του. Με άνασάρωση κατόπιν έβγαλε τά παπούτσια, τά όποία τον στένευαν και φόρεσε πάλι τά δικά του. Έστειτα τά παπούτσια, μαζί με τό καπέλλο και την σαάντα, θά έκανε ένα μικρό, σφιχτό δέμα. Θά τά έξασφάνιζε άργότερα...

Μόλις είχε τελειώσει, όταν σ' ένα ένδύμισσο σταθμό, μερικά γυναικός του μπήκαν στό σαγόνι του και όλοι μαζί ταξείδεψαν ως τό Κάλουσιματά.

Όταν έπέστρεψε τό βράδυ στό σπίτι του, ή ύπνοτέρα του έλε ότι ή Μις Μάρτζερου ήταν κακοδιάθετη και ότι είχε περάσει όλη την ήμέρα κλεισμένη στην κάμαρά της. Έπί τρεις μέρες, ή Μάρτζερου έμεινε στό κρεβάτι της, άρρωτιαν να φράσι, δέν άρπασε να καλέσουν τον γιατρό και ούτε θέλησε ν' άπαντήσει στις έρωτήσεις του αδελφού της. Τέλος την τρίτη ήμέρα, ή Μάρτζερου σπράθηκε και ή ζωή άρχισε πάλι κανονικά όπως πρώτα.

Όπως ήταν έπόμενα, ο αδελφός της Μις Ουίλκινσον, ειδοώθηκε την Άστινοια για την ξεραγκιανή της αδελφής του. Τό Σκότλαντ Γουόρντ βουτεία έναν άστινομωό να ζητήσει

πληροφορίες στό Σουόλσμπαθ και από τον Χένου Ντίνου. Ό άμαζιάς έλε ότι είχε πάει την Μις Ουίλκινσον στό σταθμό. Ό σταθμάρχης έλε ότι την έλε και μερικά χωρικά βεβαίως ότι ο Χένου Ντίνου συνταξείδειρε μαζί τους. Άν ο σταθμάρχης δέν τον είχε δει, όταν μπήκε στό τραίνο, ήταν γιατί έφθασε τή στιγμή πού τό τραίνο ξεκινούσε και μόλις πρόλαβε να μπη.

Έτσι ή ξεραγκιανή της Μις Ουίλκινσον παρέμεινε ένα άλυτο πρόβλημα και κανείς δέν ύπατιώθηκε τον Ντίνου.

Πέρασαν έκάτ μήνες. Τον τελευταίο καιρό έβροχε άνατάστατα. Τά νερά του ποταμού είχαν ξεχειλίσει και ή πεδιάδες ήταν πλημμυρισμένες. Ό κήπος και τά χωράφια του Δημάρχου είχαν κατακλυσθί και αυτά, κι' έπομένως κι' ο τάφος της μις Ουίλκινσον βρισκόταν σκεπασμένος από τά άσυγκράτητα νερά. Τόση ήταν μάλιστα ή όρημή τους, όστε τό δένδρο, τό όποιο χρσάσανταν κοντά στον τάφο είχε ξεροξλώθι. Άν ο Δημάρχος ήταν άνήσιχος, δέν τό φανέρωνε, μονάχα έλεγε ότι φρόβαν μίπως ή βροχή ματωσίσει τά έγκάματα του ναυαγοσωστικού σταθμού.

Άκριβώς την ήμέρα τών ξεραγκιανών συνέθει τό άνέλυτο περιστατικό.

Τή στιγμή πού ο Δημάρχος προσφώνουσε τον ύπνοάρχο Σέρ Φράνσις Γκέρουτ, ο άπαίος είχε έρθει για νά παρερθεθί στό έγκάμα, άκούστρκα φωνές.

— Ένα πτώμα στον ποταμό... Άνδρας έινε !... Όχι, έινε γυνώκι και... Ό, τί φρέση ! Θάνα πεθαμμένη μήνες τώρα...

Έκείνη τή στιγμή, ή αδελφή του Δημάρχου λιποθύησε...

Μετά τό τέλος της γιορτής, ο Τάραντ, ο Άστινομωός Έπιθεωρητής, πησίωσε τον Ντίνου και τό έτα :

— Κύριε Δημάρχε, τό πτώμα μεταφέρθη στό νεκροτομείο. Ό γιατίρός λέει, ότι ή γυνώικη αυτή εινε νεκρή όκτώ μήνες τώρα. Ό λοιπός της εινε άπασιμένος, άλλα δέν μισοίε να πει αν αυτό ήταν πριν ή μετά τον πταμό. Ό θάνατος της άγνωστης συνάπτει με την ξεραγκιανή της Μις Ουίλκινσον... Σίς πού την γνωρίζατε ίσως θά μπορούσατε να μιιά πείτε αν εινε αυτή ;

— Μοι φανέται πολύ άβάνο — έλε ο Ντίνου μ' άπάθεια — άστία, μολοντί δέν μισοίε ν' άνταρξώσω τέτοιο φριχτό θέμα... για νά σός ενχαρισήσω...

Μέλις θρόθηκε μπροστά στό πτώμα, για' όλη τή θέλησή του ο Χένου δέλιασε και έκλισε τό μάτια του. Για νά μήν αρροθή ή διωκε, έλε ότι δέν ήταν αυτή.

Άλλά ο Χένου ήταν άνήσιχος τώρα, όχι τόσο για τον έαυτό του, όσο για την αδελφή του. Ποτέ δέν είχαν μιλήσει για την Μις Ουίλκινσον. Ό Ντίνου είχε καταλάβει ότι ή αδελφή του γνώριζε τά πάντα. Πώς αυτό ; Δέν ήξερε...

Ίσως νά τον είχε δει. Άπότοσο με τή σωπή της είχε γίνει συνένοχος του...

Ό Τάραντ τηλεγράφησε άμέσως στό Γέωργί Ουίλκινσον για νά έρθη για δει ή έκείνος τό πτώμα, μήπως άναγνωρίσει την αδελφή του.

Τό απόγευμα ο Τάραντ πήγε στό σπίτι του Ντίνου. Ήθελε να πάρη την Μάρτζερου για νά δει κι' αυτή τό πτώμα

— Δέν έπιθώ να φέρο έμποδία στό έργο της Άστινομωός, έλε ο Χένου, άλλα ή αδελφή μου εινε πολύ λεπτή, κλάσως και δέν έννοιά να υπολήθη σέ τέτοια φροδεη δογμασία. Σας έλεα, ότι τό πτώμα δέν εινε της Μις Ουίλκινσον...

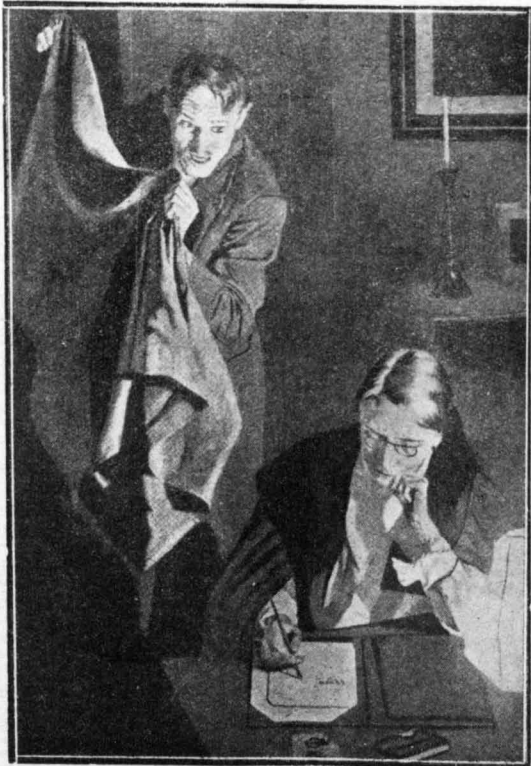
— Άλλά, Μίστερ Ντίνου, δέν μισοίε να μ' έμποδίσετε να μιλήσω στην αδελφή σας !...

Τότε ο Χένου άποφάσισε να θυσιαστή για νά σώση την αδελφή του. Ήταν δέδωσ πως αν ο άστινομωός την στενοχωρούσε με τις έρωτήσεις του, θά πρόδιδε τό μυστικό της. Και ή μόνη έννοιά του τώρα ήταν να μη βρεθί μετροδεμένη στό έγκλημα του.

— Δέν έννοιά να άνακατευθί ή αδελφή μου σ' αυτήν την ύπόθεσι, Μίστερ Τάραντ. Ήταν λάθος μου δέν κάτταζε τό πτώμα. Θά σός ύμολογήσω όλη την άλήθεια και θά ύποφράφο την κατάθεσι μου.

Έτσι ο Ντίνου, νομίζοντας ότι τό έγκλημά του θά φανερωνόταν, ύμολογήσε τά πάντα.

Ξεραγκιανό τό κουνούνημα του τηλεφώνου τον δίκωψε. Ό Τάραντ έσπευσε να άπαντήσει. Τηλεφρονούσαν από τό Άστινομωό



Άνύστατη ή μις Ουίλκινσον, έγραφε...

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ, Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Κατ' ἀφήγησιν τοῦ συντρέφου τοῦ ἠρωικοῦ κλέφτη, Φραγγίστα)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)



ΥΧΤΑ βέβαια ἦταν ἀκόμα, μὰ δὲν ἄργησε ν' ἀρχίσῃ νὰ ροδίζει ἡ χαρραυγὴ.

Ὁ λόγγος ζυμῶσε νέματος κραζήματα πουλῶν.

Ἄεφνα φάνηκαν νάρχωνται ἀπὸ μακριὰ οἱ Ντερβέναγάδες μὲ τοὺς πολεμιστὰς του.

Ὁ Κατσαντώνης τοὺς εἶδε.

—Ἐρχονται!... εἶπε στὰ παλληκάρια του.

Καὶ τὰ χέρια τοὺς σφίξανε ν-ρικὰ καὶ καρσιφιλία κ' ὁ καθένας πῆρε καλύτερη θέσι στὸ ταμπούρ. του.

Μόλις πλοίσαιον οἱ Ἀρβανίτες, οἱ Κατσαντωνάοι ἄρχισαν νὰ τοὺς ρίχνουν στὸ φαγῶν.

Ἐσφιασμένοι οἱ Ἀρβανίτες, ἔπιασαν πρόχειρα ταμπούρια κ' ἄρχισε ἡ μάχη, μὲ πεισιμα μεγάλο.

Οἱ Ντερβέναγάδες παρακινόσαν τοὺς ἄνδρες τῶν νὰ καταλάβουν μὲ ἔφοδο τὰ ταμπούρια τῶν Κατσαντωνάων μὰ τὸ πρῶγμα δὲν ἦταν καθόλου εὐκόλο, γιατί ὁ ἀτρόμητος κλέφτης ὑπεράσπιζαν γερὰ τὶς θέσεις του.

Ὅλη τὰ μέρα κράτησε ἡ μάχη, χωρὶς τὴν παραμικρὴ διακοπὴ, χωρὶς ἀνάσα καὶ ξεκούρασμα.

Οἱ Τουρκάλισοι, ἂν καὶ ἦσαν πολυαριθμότεροι τῶν κλεφτῶν, δὲν ἴππευον νὰ τοὺς πάρουν τὶς θέσεις. Τρίαντα ἀπ' αὐτοὺς σκοτώθηκαν. Ἐνῶ ὁ Κατσαντώνης ἔχασε μονάχα δυὸ παλληκάρια.

Ὅταν νύχτωσε πειὰ, ὁ Κατσαντώνης, προστατευόμενος ἀπ' τὸ βαθὺ σκοτάδι, ἔξφυγε μὲ τὰ παλληκάρια του καὶ τράβηξε γιὰ τὴν ἀκτὴ, σπὴν ὅποια, σύμφωνα μὲ τὸ γράμμα τοῦ Παπαδόπουλου, θὰ τὸν περιμενῇ ἡ βάρκα γιὰ νὰ τὸν μεταφέρουν στὴ Λευκάδα.

Πράγματι, χωρὶς νὰ συμβῆ τὸ παραμικρὸ ἀπρόοπτο στοὺς γενναίους κλέφτες, φτάσανε σπὴν ἀκρογιαλία, ὅπου τοὺς περιμέναε ἡ βάρκα. Χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸ οἱ Κατσαντωνάοι ἐπιβιβάστηκαν σ' αὐτὴ κ' ἀνοίχτηκαν γιὰ τὴν Ἁγία Μαύρα.

Στὸ λιμάνι τῆς Λευκάδας περιμενὸν τὸν Κατσαντώνη ὁ στρατηγὸς τοῦ Ρωσικοῦ στρατοῦ Παπαδόπουλος κ' ὁ ἐπίσκοπος Ἰγνάντιος, ὁ ὅποιος εὐλόγησε τοὺς ἠρωικοὺς κλέφτες, καθώς ἀποβιβάσαντο σπὴν ξηρὰ.

Ἡ ὁδογὴ ποδῖνε στοὺς ηθιμαίους πολεμιστὰς ἦταν θερμὴ κ' ἐγκάρδια. Τοὺς ὠδήγησαν ἀμέσως ὕστερα στὰ οἰκηματὰ ποδῖνα νοικιάσει γιὰ νὰ τοὺς στεγάσουν. Ἐκεῖ οἱ Κατσαντωνάοι ἄφισαν τὰ στολιμένα μὲ χρυσοῖ κ' ἀσημὶ καρσιφιλία τους, τὰ τιμημένα τους ὄπλα καὶ θῆκαν κατόπιν νὰ περπατήσουν σπὴν Ἄγορα.

Ἄπειρος κομακίης εἶχε μαζετῆ τὸν δρόμο γιὰ νὰ τοὺς δῆ καὶ νὰ τοὺς καταρῶσῃ. Κ' ὄλοι θαυμάσανε τὸ ἀρειμιόν ἦθος τους, τὶς ψηλῆς κορμισσοταίεις τους, τὴ λεβεντιά τους τὴ χιλιτραγουδιμένη.

Κι' αὐτοὶ οἱ ξένοι ποὺ βρισκόντουσαν σπὴ Λευκάδα αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, ξένοι πολυταξιδευμένοι, ποδῖαν δὴ πολλὰ τὰ μάτια τους, δὲν κρύθανε τὸ θαυμασμὸ τους γιὰ τοὺς Ἑλλήνας πολεμιστὰς.

Ἐχε γεμίσει ἡ Λευκάδα λεβεντιά!

Ἐλάμπαν σπὸν ἥλιο τὰ τοσαπράξια κ' ἡ μαλακοκαπινομένες ἀρματοσιές. Κ' οἱ Λευκιδίτες δὲν χόρταζαν νὰ βλέπουν, νὰ βλέπουν τοὺς ἐπικοὺς ἐκδικητὰς τῶν τυράνων τῆς λατρευτῆς πατρίδος...

—Ὑστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ στρατη-

Τίμησι γιὰ νὰ εἰδοποιήσουν τὸν Τάφραντ, ὅτι ὁ Μίστρο Οὐλκλινσον εἶχε δῆ τὸ πτόμα. Δὲν ἦταν ἡ ἀδελφὴ του, γιατί ἐνείη εἶχε ἵπποστὴ κιάστει μὰ ἐγγεῖρησι καὶ τὸ πτόμα δὲν ἔφερε κομματὸ οὐλῆ...

— Καὶ τί κάνετε τὸ πτόμα ; ρώτησε ὁ Τάφραντ τὸν Ντόου, ἀφοῦ ἔβαλε τὸ ἀκουσιζῶ ἀπὸ τῆς θέσι του.

Ὁ Χόνου Ντόου σημιλόησε τὴν κατάθεσὶ του καὶ μόνος του καταβίασε τὸν ἑαυτοῦ του. Δυὸ ὄρες κατόπιν, τὸ πτόμα τῆς μίσσης Οὐλκλινσον εἶχε ἐκταρῆ καὶ ἀναγνωριστῆ. Ὁ Ντόου καταδικάστηκε ἐπὶ τῆς θέσι τῆς προσωπικῆς ὁμολογίας του.

Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο πτόμα δὲν κατορθώθηκε νὰ ἐξακριβωθῆ ἡ ταυτότητις του.

γὸς Παπαδόπουλος κάλεσε τὸν Κατσαντώνη καὶ τὰ παλληκάρια του σὲ γεῦμα, σὲ μὰ ἀπ' τὶς ἐξοχὲς τῆς Ἁγίας Μαύρας.

Στὸ γεῦμα αὐτὸ ἦσαν προσκαλεσμένοι κ' ἄλλοι Ἑλλήνες ἐξακουσμένοι ἀρματοῖοι, διατρίβοντες τὴν ἐποχὴ αὐτὴ σπὴ Λευκάδα, μεταξὺ τῶν ὁποίων κ' ὁ περίφημος Γεώργιος Βαρνακιώτης.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ Παπαδόπουλος σήκωσε τὸ ποτήρι του κ' εὐλόγησε τοὺς ἠρωικοὺς Κατσαντωνάοις τὸ «καλῶς ὄρισαν». Κατόπιν δὲ πρόσθεσε καὶ τὰ ἑξῆς :

—Ἐἶνε μεγάλῃ ἡ χαρὰ μου, γιατί βρισκομαί ἀνάμεσὸ σας. Εἶνε μεγάλῃ ἡ χαρὰ μου, γιατί ἡ Πατρίδα μου ἀπόκτησε, ὕστερα ἀπὸ τεσσάρων αἰῶνων μαύρῃ δουλειὰ, τέτοιους ἐξακουσμένους τυλεμιστὰδες!...

Γύρισε ὕστερα σπὸν Κατσαντώνη καὶ ἀποκαλῶντας τὸν χιλιάρχο, τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ ἀφήγηθῆ τὶς ἀνδραγαθίαις τῶν συντρέφου του, γιὰ νὰ δώσῃ σπὸν κυβερνὰ τὸ βαθμὸ ποὺ τὸν ἀξίζει.

Ὁ Κατσαντώνης σηκώθηκε ἀπάνω, εὐχαρίστησε τὸ στρατηγὸ καὶ τοῦ εἶπε πὼς κ' ὁ τελευταῖος τῶν συντρέφου του εἶνε καλύτερος ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιο καὶ ὑπὸ παλληκάρια του χροστάει τὶς νίκαις του.

Τὰ σεμνὰ λόγια τοῦ Κατσαντώνη κάνανε βαθειὰ ἐντύπωσι σπὸν Ἑλληνα στρατηγὸ, ὁ ὅποιος μίλησε κατόπιν γιὰ τὴ λευτεριά τῆς σκλαβωμένης Πατρίδας.

Οἱ Κατσαντωνάοι ἄρχισαν ἔπειτα νὰ τραγουδᾶνε κλέφτικα τραγουδία.

Ἐνῶ ἡ διασκέδασις βρισκόταν σπὸ ζωηρότερο σημεῖο τῆς, ὁ Κατσαντώνης σηκώθηκε ἀπάνω, ἔκοψε ἕνα κομματὶ ἀπ' τὸ σπληνάντερο, τὸ ὅποιο ὁ ἴδιος εἶχε φτιάσει καὶ τὸ πρόσφερε σπὸν Παπαδόπουλο, λέγοντας του :

—Φάτε, στρατηγέ, αὐτὸ τὸ μεζέ. Ὅποιοι τρώει ἀπὸ δαῖτον, δὲν πεθαίνει ποτὶ!

Ὁ στρατηγὸς ἔφαγε τὸ σπληνάντερο καὶ κατόπιν ζήτησε ἀπὸ τὸν Κατσαντώνη νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τί ἐννοεῖ, ὅταν λέη πὼς δὲν πεθαίνει ἐκεῖνος ποὺ τρώει ἕνα τέτοιον ἐλεγκτὸ μεζέ.

—Ἀλλῆθια εἶνε, ὅπως σου τὸ λέω, στρατηγέ, τοῦ ἐξηγήσει ὁ Κατσαντώνης, ὁ ὅποιος πιστεῖνε πραγματικῶς σπὴν πρόφητι αὐτῆ. Ὅποιοι τρώει σπληνάντερο, ἀπὸ πολεμιστὴ φτιαγμένο, δὲν πεθαίνει ἀρρωστος σπὸ κρεβάτι του.

—Καὶ πὼς πεθαίνουν, κατεπαιν ;

—Πεθαίνουν ἀπὸ βόλι! ἀποκρίθηκε ὁ Κατσαντώνης.

Τὸ γλέντι κράτησε πολλὴ ἀκόμα ὥρα, ὡς ποὺ τέλος γύρισαν ὄλοι εὐχαριστημένοι στὰ καταλύματα τους.

Ὁ στρατηγὸς Παπαδόπουλος, μίλησε κατ' ἐπανάληψιν σπὴν περίστασι αὐτῆ μὲ τὸν Κατσαντώνη γιὰ τὴν ἐξέγερσι τῶν σκλαβωμένων Ἑλλήνων κατὰ τῶν τυράνων.

Ὁ Κατσαντώνης, γυρίζοντας σπ' Ἄγραφα, θὰ συνενοεῖτο ἀσχετικῶς καὶ μὲ τοὺς ἄλλους κατεπαινοὺς καὶ ἡ ἐπανάστασις θὰ ἐξοπισσε ἀπ' ἀκρῃ σ' ἀκρῃ.

Αὐτὸ ἦταν τὸ σχέδιο ποὺ ὑπέδειξε ὁ Παπαδόπουλος σπὸν Κατσαντώνη καὶ στοὺς ἄλλους Ἑλλήνας κατεπαινοὺς, ποὺ θρῖσκόντουσαν σπὴν Ἁγία Μαύρα.

Ὅλοι ἔμεναν σύμφωνοι, ὄλοι ἄκουσαν μὲ συγκίνησι ὅτι θάχαν καὶ τὴν ὑποστήριξι τῆς κραταιᾶς Ρωσσίας σπὸν ἀγῶνι τους κατὰ τῶν τυράνων.

Ὁ στρατηγὸς Παπαδόπουλος ἐνεργῶσε γιὰ ὄλ' αὐτὰ, ἔχοντας φυσικὰ τὴν ἐγκρῖσι καὶ τὴν ἐντολὴ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας. Ἡ Ρωσσία εἶχε κηρύξει τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Τρῳακίας.

Ἦταν λοιπὸν κατὰλληλοτάτη ἡ περίστασις γιὰ νὰ σηκωθοῦν οἱ Ἕλληνες ρυγιάδες καὶ νὰ χτυπήσουν τοὺς ἀπίστους, μὰ καὶ ἡ Τουρκία θρῖσκόταν ἀπακολλημένη μὲ τὸν πόλεμο αὐτὸ κατὰ τῶν Ρώσων.

Ὁ Παπαδόπουλος, σὰν καλὸς πατριώτης ποὺ ἦταν, εἶχε τὴν ἀπόρασι νὰ ἐνσχίσῃ τὴν Ἑλληνικὴ ἐπανάστασι μὲ κάθε τρόπο. Θὰ περνοῦσε ὁ ἴδιος σπὴν Ἑλλάδα, ὅπως ἐγγῆσε σπὸν Κατσαντώνη καὶ τοὺς ἄλλους κατεπαινοὺς, ἔχοντας μαζὺ του καὶ τοὺς Ρώσους στρατιῶτες του.

Ὁ ἴδιος δὲ ὕψωνε τὴν σημιαία τῆς ἐπανάστασεως σπὴ κυριώτερες πόλεις τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὴ βοήθειαν πάντα τῶν Ἑλλήνων ὀπαρχηγῶν καὶ θάχανε τὸ καθετὶ γιὰ νὰ πετυχῇ ὁ ἱερὸς σκοπὸς του.

(Ἀκολουθεῖ)



Ἑλληνας κλέφτης